

Европа, као она која последњих година више „нема алтернативу“, у овдашњој јавности функционише попут судбине. Њена природа је онострана, нисмо кадри да разумемо у целости смисао њених захтева, неумитност одређује тежину њеног притиска. Само безумни међу смртницима смеју да се супротставе ономе што је неизбежно. Читава српска политичка сцена преселила се у тај регистар нужности, где се вођство свело на вештину тумачења и сервисирања онога што судбина заповеда. Ипак, није потребно превише образованости да би се знало да политичку заједницу као такву карактерише могућност, а не нужност (Аристотел). Дискурс који у политици искључује могућност и успоставља нужност није аутентичан политички дискурс, већ је израз идеолошке стратегије тотализације власти, оне власти која саму себе деполитизује и премешта на место божанског, неумитног, место коме се мораш потчинити безусловно. У Србији, сваки покушај преиспитивања основних идеолошких претпоставки (демократија, Европа, слободно тржиште), као покушај који тежи да преведе идеолошки привид нужног у политички могуће, завршава нигде другде до у – фамозним деведестим – правом рају за богоотпаднике: живело се од безакоња, крало се, клало, силовало... Претходна два изборна циклуса обележена су борбом на живот и смрт између богоугодних Европејаца и богоотпадника из деведесетих. Да је та алтернатива нестабилна сведочи предизборна „чињеница“ преласка ДСС-а у табор деведесетих, као и постизборна чињеница еврореформског „преображаја“ СПС-а. Испоставило се да „мрачне деведесете“ и „европска будућност“ могу, без нарочитих проблема, да премосте међусобне разлике уз мали напор који констатује, ништа друго до то, да „Европа нема алтернативу.“

Међутим, хапшењем Радована Караџића, братски загрљај претходно зарађених партија постао је још чвршћи, откривши да је међу њима било сагласности и пре него што је састав у Скупштини Србије дестабилизовао тобожње поделе. Изгледа да је за „успешан завршетак сарадње с Трибуналом у Хагу“ био неопходан баш СПС. На крају крајева, није ли Милошевић био анти-националиста који се залагао за Југославију, док су они тамо „прекодрински дивљаци“ сејали зло по Хрватској и Босни? Залагао се за њу тако што је управо затворио границе авнојевске Србије, задржао војску унутар тако сужене државе, у рат послао викенд-ратнике којима је све било дозвољено и, при томе, свечано објавио да Србија није у рату. Када је Крајина пала, колоне у Србији нису дочекане с добродошлицом. Напротив. Полиција им није дала да скрену с пута где су хтели и могли, већ је план био да они направе етничку противтежу Албанцима на Косову. Београдска јавност их се гадиле као губитника који су заслужили то што су добили, и који су достојни једино нашег презира, јер су својим ратовима скупо коштали „нас овде“, који нисмо ратовали, али смо „због њих“ били изоловани под санкцијама, итд. Већ годинама за наше грађане „најцрње“ асоцијације на деведесете представљају редови у продавницама, несташице, инфлација. У исто време, припадници истог народа, неколико стотина километара западније могу навести као асоцијације на тај период: оружане обрачуне, насиље, избеглиштво, смрт на све стране... Непосредна тековина Милошевићевог импотентног рада на југословенском пројекту јесте подела између самих

Срба на прекодринске – „ратоборне“ – који су добили оно што су тражили и на оводринске – „мирољубиве“ – који су хтели најбоље, али је све пропало због крволочности оних првих. Преузимањем власти 2000. године, Демократска странка је показала континуитет с милошевићевским приступом решавању националног питања. Лик прекодринског губитника рата лако се преобразио у лик оводринског губитника транзиције. Исти они који нису умели да воде рат, сада су неспособни да се „еманципују“ од своје мржње, погледају себе у очи и признају кривицу за све недаће и „своје“ и „наше“, јер су нам са својим политичким врхом (Караџић, Младић и други) обешени око врата, те због њих не можемо муњевито да похитамо у Европу. Откривање и хапшење Караџића крунише брак ДС-а и СПС-а и учвршћује фантазију о „бољим и горим“ Србима. Прокламовано национално помирење између две партије обећава ништа друго до наставак стварне унутарнационалне нетрпељивости. Караџићев двоструки идентитет у потпуности подржава ту фантазију. Дакле, имамо „психијатра крволока“ са Пала који у космополитском Београду постаје исцелитељ Дабић, кога сви хвале да је био веома љубазан у опхођењу с људима и који на помен „хашких неправди“ реагује помирљиво, у стилу „све то тако мора бити...“ Транзиција Радована Караџића у Драгана Дабића осликава у главним цртама фантазам о свеопштој српској транзицији из Балкана у Европу. Али, није довољно ухапсити само Караџића, најпре би требало ухапсити др Дабића.